uvedené opatřila pečeť takové úpravy, jaká tam je normována, nelze v nař. rozhodnutí shledati nezákonnost.

## Č. 8802.

**Jazykové právo: * Ustanovení čl. 5, 1. odst., poslední věty jaz. nař. č. 17/26 neodporuje zákonu.**

(Nález ze dne 9. října 1930 č. 15.621.)

Věc: Richard G. v L. (adv. Dr. Frt. Wien-Claudi z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Německy sepsaným podáním z 22. srpna 1927 sdělil st-l státnímu zastupitelstvu v Praze, že určitým trestním oznámením, které bylo proti němu ve známkové záležitosti učiněno u zemského trestního soudu v Praze, byl poškozen nejen na svých ústavou zajištěných právech, ale i hmotně. V oznámení onom byla bezdůvodně a na oko obviněna z přečinu zásahu do známkového práva i třetí v Praze bydlící osoba, aby tak odůvodněna byla kompetence zem. soudu trest. v Praze. Oznámení proti oné třetí osobě vzato však ihned zpět, jakmile zem. soud trestní na jeho podkladě u st-le v L. provedl domovní prohlídku. Z toho dovozoval st-l, že oznámení proti oné třetí osobě bylo učiněno vědomě neprávem, jen proto, aby zem. soud trest. v Praze uveden byl v omyl a založena byla jeho kompetence v záležitosti proti st-li vedené. Postupem tím byl st-l odňat příslušnému soudu, byl zbaven jazykového práva jako příslušník jazykové menšiny a způsobena mu i škoda tím, že musel si voliti dva právní zástupce, jednoho znalého češtiny.

Státní zastupitelství v Praze výměrem z 29. srpna 1927 vrátilo shora uvedené podání, ježto neodpovídá předpisům jaz. zák. a prov. nař. k tomuto zákonu.

Stížnost do tohoto výměru podanou zamítlo vrchní státní zastupitelství v Praze výměrem z 21. září 1927 — — — — — a další stížnost zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím — — — —.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto: — — —

Stížnost uplatňuje, že pro posouzení daného případu nemělo býti použito ustanovení norem jazykových, nýbrž §§ 34 a 87 trest. řádu a odstavce 2. výnosu min. sprav. z 25. února 1873 č. 14.956, neboť tato ustanovení zůstala vzhledem k ustanovením §§ 128 a 129 úst. listiny, resp. § 2 jaz. zák., jímž byla do vnitro-státního zákonodárství převzata ustanovení mírové smlouvy St. Germainské, nedotčena, ježto i tyto normy zaručují stejné právo všech státních občanů na trestní ochranu.

Leč nař. rozhodnutí vůbec netvrdí, že by uvedená ustanovení trestního řádu pozbyla platnosti, nýbrž vyslovilo, že pro daný případ, kde jde o ryze jazykovou věc, jsou bez významu.

Nss musil v tomto ohledu dáti žal. úřadu za pravdu.

Zmíněná ustanovení trestního řádu ukládají státnímu zastupitelstvu, aby z úřední povinnosti stihalo trestní činy — pokud nejde o trestní činy stihatelné na žádost — a aby za tím účelem zkoumal

každé oznámení o trestním činu, které ho dojde. Tato povinnost státního zastupitelstva nebyla také jaz. zákonem nijak dotčena. Výkon této povinnosti umožňuje článek 5 jaz. nař., dle něhož podání, jichž přijetí žádá nevyhnutelně důležitý zájem státní, smějí býti přijata, i když nebyla učiněna ve státním jazyce. O státní zájem jde i tehdy, mají-li býti stihány trestní činy. Státní zastupitelstva mohou tedy a mají také podle své úřední povinnosti přijmouti oznámení o trestním činu, i když byla podána v jazyku, kterého podle jaz. zák. nemohlo býti použito. Zdali však žal. úřad použije neb nepoužije tohoto zákonného zmocnění jaz. nař., to nemůže býti předmětem jaz. sporu, neboť jest to výsledkem úvahy, zdali zájem státu, t. j. v daném případě zájem na trestním stihání, vyžaduje takovéto výjimky z jaz. zákona, a hájení státního zájmu přísluší výhradně úřadům státním a nikoliv straně. Proto uvádí také odstavec 1. čl. 5 jaz. nař. úplně v souhlasu se zákonem, že nemůže si strana stěžovati pro porušení práva jazykového, když takovéto podání, v řeči podle jaz. zák. nepřípustné, nebylo úřadem přijato. Jest tudíž bezdůvodná i výtka stížnosti, že toto ustanovení jaz. nař. odporuje zákonu, a že se ho proto žal. úřad nemohl dovolávati.

V daném případě mohlo míti jedině význam, zdali tím, že oznámení st-le nebylo přijato, bylo porušeno nějaké jeho jazykové právo. O tom jedná výhradně jazykový zákon. Odstavec 2 § 2 tohoto zák. stanoví, za kterých podmínek jsou úřady republiky povinny přijímati od příslušníků jazyka menšinového podání, k nimž patří také oznámení trestního činu státnímu zastupitelstvu. Žal. úřad vyslovil, že nejsou dány předpoklady § 2 jaz. zák., za kterých by úřad byl povinen přijmouti podání strany, učiněné v jazyku menšinovém. Že by předpoklady ty dány byly, stížnost netvrdí. Neshledal proto nss, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem.

## Č. 8803.

**Spolkové právo: I. * Výrok politického (spolkového) úřadu, jímž se všeliká činnost spolku v zákonné lhůtě nezakázaného již před zahájením činnosti prohlašuje za nepřípustnou, nepříčí se zákonu, jestliže ve zřízení neb účelu spolku tkví zákonný důvod jeho rozpuštění. — II. * Není dostatečným důvodem pro takovýto výrok, schází-li ve stanovách spolku v zákonné lhůtě nezakázaného ustanovení o přijímání členů spolku před ustavující valnou hromadou a o svolání této valné hromady.**

(Nález ze dne 10. října 1930 č. 26.883/26.)

Věc: Antonín Ch. v L., Jan D. ve V. a Svaz pěstitelů zemáků v N. proti ministerstvu vnitra o právní existenci spolku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem ze 3. března 1924 vzalo min. vnitra v základě spolkového zák. z 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z. na vědomí utvoření spolku »Svaz pěstitelů zemáků v N.« dle předložených stanov. Dne 26. května 1924 oznámil st-l Antonín Ch. osp-é v N., že spolek se ustavil, že na ustavující valné hromadě, konané za účasti 78 pěstitelů zemáků,